

Hej Lene.

Vi kom ud til dig første gang i september, fordi vi havde hørt om dig igennem et familiemedlem.

Forinden var der gået to år, hvor læreren havde gjort os opmærksom på, at der måtte være noget galt med Simones øjne. Hun var 12 år og havde meget besvær med at læse, hun kunne ikke sidde stille og koncentrere sig, hvilket gav anledning til mange skænderier når vi skulle læse med hende, for vi mente at hun da måtte kunne sidde stille. Vi havde været til vores lokale optikker, som mente at det kunne være godt med et par læsebriller. Men han mente dog, at vi for en sikkerhedsskyld skulle tage til øjenlægen. Det gjorde vi så og han konstaterede at Simones øjne ikke fejlede noget, at hun havde et godt syn, så det måtte vi jo tro på. Men det gik stadig ikke bedre med læsningen, så hun måtte begynde at gå til ekstra dansk i skolen. Allerede efter de første timer gjorde læreren os igen opmærksom på at der var noget rivende galt med Simones øjne. Hun syntes bestemt, at vi skulle gå til øjenlæge med hende. Men det havde vi jo allerede været, så hvad nu. Heldigvis havde vi et familiemedlem, som havde hørt om dig, hun havde en masse papirer ude fra dig, som vi læste og i dem var der bare så mange ting som passede lige på alle Simones problemer.

Derfor ringede vi til dig og spurgte til råds og du mente godt, at du kunne hjælpe os.

Vi var som sagt ude hos dig første gang i september, hvor du tog en masse prøver af Simones sam-syn og straks kunne du se, at det var helt galt. Så begyndte træningen, vi fik en masse sjove ting med hjem som Simone skulle træne med, så skulle vi komme igen om en måned. Heldigvis var det nogle sjove ting i starten, og hun syntes at det var sjovt og satte en ære i, at øve så hun kunne blive rigtig god. Så første gang vi var ude til kontrol efter, at hun var begyndt at øve gav du hende så mange roser og det gav rigtig blod på tanden. Hun var så stolt og glad da vi kørte hjem og så sagde hun en meget vigtig ting: "Hende Lene er bare så sød og så snakker hun til mig og ikke kun til dig mor, det kan jeg bare godt lide". Det blev selvfølgelig også hverdag med træningen for Simone og somme tider var det ikke så sjovt, men så måtte vi jo være bestemte og bakke op om det.

Vi har gået meget op i at træne tingene ud til dig, så det med at læse har vi ikke gjort så meget ved, for det kan jo også blive for meget terpen, når man er en frisk pige på 12 år, der også skal lege. I december da vi var ude ved dig fik Simone læsebriller, for selv om det var blevet meget bedre med sam-synet efter øvelserne skulle hun lige have den sidste hjælp fra brillen.

Her sidst i april blev vi så færdige ude ved dig. Du roste Simone meget for du syntes hun havde klaret opgaverne meget hurtigt.

Vi herhjemme kan også se en stor fremgang. Nu kan hun sidde stille når vi læser med hende. Og hun kan endda selv finde på, at sætte sig til at læse uden opfordring, det har hun aldrig gjort før.

Så det har bare været en rigtig god oplevelse som vi varmt kan anbefale andre.

Tak Lene!

Hilsen fra Simones far og mor.